

Ὁ θεμελιώδης ῥυθμὸς ἄς στυλωθῆ εἰς τὸ κέντρο τῆς Ἐθνικότητος, καὶ ἄς ὑψώνεται κάθετα, ἐνῶ τὸ νόημα, ἀπὸ τὸ ὁποῖο πηγάζει ἡ Ποίησις, καὶ τὸ ὁποῖο αὐτὴ ὑπερρετεῖ, ἀπλώνει βαθμηδὸν τοὺς κύκλους του.

—

Ὅλο τὸ Ποίημα ἄς ἐκφράζῃ τὸ Νόημα, ὡσάν ἕνας αὐτούπαρχτος κόσμος, μαθηματικὰ βαθμολογημένος, πλούσιος καὶ βαθύς. Μέσα εἰς αὐτὸ τὸ δρόμο μοναχὰ συγχωρεῖται, νὰ προξενήσῃ τινὰς, μὲ τὰ διάφορα ἀκόλουθα ἐφευρήματα, ταῖς πλέον μεγάλαις καὶ φοβεραῖς ἐντύψεις. Αὐτὸ δὲν ἔγεινε ποτὲ ἀρκετὰ καλά. Ὅσοι ἐδοκίμασαν νὰ τὸ κάμουν (ὡς ὁ Εὐριπίδης, καὶ μ' αὐτὸν οἱ περισσότεροὶ τῶν νεωτέρων, οἱ ὁποῖοι εἶναι παιδιὰ του), ἔμειναν ἔξω ἀπὸ τὴν Ἰδέα, καὶ ὅποιος ἔχει νοῦ δὲν τὸ ὑποφέρει.

—

Εἰς τὸ Ποίημα τοῦ Χρέους (β') μακρυνὴ πρέπει νὰ ᾔναι ἡ φριχτὴ ἀγωνία μέσα εἰς τὴ δυστυχία καὶ εἰς τοὺς πόνους, ὅπως ἐκεῖθε φανερωθῆ ἀπείραχτη καὶ ἅγια ἡ διανοητικὴ καὶ ἠθικὴ Παράδεισος.

—

Πραγματοποίησε τούτη τὴν Ἰδέαν ὅλοι οἱ ἀνθρώπιναι δεσμοί, — πατρὸς, — ἀδελφοῦ, — γυναικὸς, — ζιζωμένοι εἰς τὴ γῆ, καὶ μὲ αὐτοὺς ὁ ἐνθουσιασμὸς τῆς δόξας· — τοὺς ἀρπάζεται ἡ γῆ, καὶ τοιουτοτρόπως ἀναγκάζονται νὰ ζεσκεπάσουν εἰς τὰ βάθη τῆς τὴν ἀγιωσύνη τῆς ψυχῆς τους.

(β') Ἄλλη ἐπιγραφὴ τὴν ὁποίαν ἤθελε κατ' ἀρχὰς νὰ βάλῃ εἰς τὸ Ποίημα.

